

Отвърнала се отъ мисълта да му се обади — тя взе револвера и съ подкосени стави се отпуста до отворения прозорець.

На ново мисълта за смъртта убори морната ѝ глава и тя се замисли дълбоко.

Сѣнката на смъртта пакъ се вѣсти прѣдъ погледа ѝ.

Ала, когато вдигна глава — вѣнъ се съзоряваше:

Отъ изтокъ пурпурнитѣ зари на свѣжата утрина погалиха сгорещеното ѝ лице; прѣсенъ въздухъ, напоенъ съ живителна дѣхъ на пробудената планина — изпълни сломенитѣ ѝ гърди — въ мигъ тѣ се налѣха съ нови сили.

Тя погледна утрото и сѣпна се нейната смутена мисль.

Небето поруменѣ.

И сѣкашъ то ѝ заразправя: колко живота е хубавъ и чаровенъ; колко бѣдацето е розово и колко мили и дивни нѣща носи съ себе си младостта!

И когато тя се вслуша въ себе си — чу ехото на единъ мощенъ гласъ, който дълбоко въ гърдитѣ ѝ стенѣше.

— Азъ искамъ да живѣя!

Ана се вслуша въ тоя гласъ. Дълго слуша ехото му и като заплака, обори глава.

Когато вдигна чело, цървитѣ лъчи на свѣтналото слънце погалиха нейното ушко лице; тя се вгледа въ слънцето — и хвърли револвера изъ прозореца.

XII.

Въ ранни зори монастирското клепало прѣдизвѣсти часа на утринната молитва. Още при първитѣ звуци Ана се пробуди, вслуша се — и гърдитѣ ѝ почнаха да дишатъ изъ тежко: тя си спомни, че този день трѣбваше да се връща въ града.

Погледна на вѣнъ: по прозорцитѣ бѣше тъмно. Вслуша се: ничий стѣпки не щалукаха по коридора.

— И пакъ ще се върна! И пакъ ще потекатъ сивитѣ глухи дни, — прошепна на себе си Ана.

Измжчвана отъ мисли, които като есенни облаци бѣгаха подгонени отъ студенъ вѣтъръ, тя въздъхна и пакъ погледна на вѣнъ: — ноцта още не бѣ прибрала тъмни поли по прозорцитѣ. А клепалото все още мълвѣше съ звѣнливитѣ си спрѣтнати звуци и разправяше